

[Else Zeuthen.]

klæring, hvori man i almindelighed gav tilsagn om støtte til alt arbejde i De Forenede Nationers organer, men man fremhævede særlig tre ting: den tekniske bistand til underudviklede lande, flygtningehjælpen og det internationale børnehjælpearbejde. Jeg tror, dette vil møde almindelig forståelse i den danske befolkning, men jeg vil gerne i den forbindelse fremhæve, at når Danmark giver tilsagn om at ville støtte et sådant internationalt arbejde, bør man også være villig til at bidrage sit til at skaffe midlerne. I denne henseende synes jeg vi i de senere år ikke har gjort vor pligt overfor børnene. UNICEF har arbejdet med et årligt budget på 9 mill. dollars, eller ca. 65 mill. kr., et i sig selv forsvindende beløb i forhold til de mægtige opgaver, man står overfor. Men til dette arbejde har Danmark i de sidste to finansår kun ydet 200 000 kr., d. v. s. 3 pro mille; Norge, et mindre land, har ligeledes ydet 200 000 kr., medens Sverige har ydet 1,3 mill. kr., et uden al sammenligning større bidrag. Hvis man sammenligner med Danmarks bidrag til andre af De Forenede Nationers organer, vil man se, at børnehjælpsfonden ligger langt tilbage, eftersom Danmarks faste andel gennemgående plejer at ligge omkring 8 pro mille.

For mig at se kan der ikke være nogen begrundelse i at sige, at børnehjælpearbejdet er mindre vigtigt eller bør stilles ringere end det almindelige internationale arbejde. Hvis dette ikke skal være tilfældet, må Danmarks bidrag i stedet for de tidligere 200 000 kr. komme til at ligge mellem 500 000 og 600 000 kr. Jeg vil derfor meget varmt anbefale, at man i år, da dette arbejdes mere permanente karakter lige er blevet fastslået, bevilger et beløb af denne størrelse til børnehjælpearbejdet. Jeg tror, at der ikke alene her i tinget, men også ude i befolkningen er en udbredt forståelse af, at det er en vigtig vej til at skabe en fredeligere verden at give verdens børn sundere og bedre levevilkår.

Clausen (Olufskjær): Når man som jeg gennem mange år har færdedes i Sønderjylland, og navnlig ved vestkysten, kan man ikke undgå at lægge mærke til, at de mange gravhøje, man har her, og som taler til os med historiens stærke sprog,

i nogen måde er ofre for landbrugets mekanisering. Man kan ikke forlange, naturligvis; at unge mennesker ved markernes bearbejdning med traktorer skal sidde og tænke på Danmarks historie, hver gang de passerer en gravhøj. Da de gerne vil gøre deres arbejde så godt som muligt, rykker man efterhånden mere og mere ind på gravhøjens kerne. Det er navnlig i Hjerpsted, Øster Gasse og på Løgumklosteregren, man møder disse gravhøje i stort antal; flere ejendomme kan have indtil 10 høje på deres marker.

Disse gravhøje er fredet, og det er minder, som vi alle må være interesseret i at bevare. Det er imidlertid klart, at disse ejendommers ejere har en betydelig gene ved at have disse gravhøje liggende, og jeg vil gerne henstille til den højtærede statsminister, under hvem fredningsvæsenet sorterer; at undersøge, om der ved vurdering til ejendomsskyld ikke burde tages mere hensyn til den værdiforringelse, der driftsmæssigt ligger i at have disse mange afbrydelser i jordens naturlige bearbejdning. Jeg mener ikke, at ejerne har krav på en direkte erstatning, men der er ingen tvivl om, at nutidens mekaniske redskaber har vanskeligheder ved at behandle jorden på disse steder, end hesteredskaberne havde det, og derfor mener jeg altså, at man ved vurdering af ejendommene burde prøve at bøde lidt på de driftsudgifter, der følger af disse forhold. Der er for mig ingen tvivl om, at ejerne med pietet vil være indstillet på at bevare disse værdier, og derfor synes jeg, man burde vise dem lidt hensyn.

Jeg har så et par bemærkninger til den højtærede minister for offentlige arbejder.

Det drejer sig om kommunerne i Haderslev vesteramt — og vestkystens kommuner i det hele taget — om at komme dem i møde, når de fremsender ansøgning om tilskud til de såkaldte udstykningsveje. Vi har store arealer, som er modne til udstykning, men kommunerne magter ikke at anlægge disse veje, hvis tilstedeværelse — som forudsætning for udstykningen — vil være af overordentlig stor national betydning i disse tyndt befolkede egne, der trænger til en stærk bebyggelse, også som et modtræk mod program Nord. Dertil kommer yderligere det forhold, at man i disse egne har en relativt stor arbejdsløshed, som man